

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Sa/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7021200013
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Raganová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7021200013.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach sudkyňou JUDr. Janou Raganovou v právnej veci žalobcu: M. G., nar: XX.XX.XXXX, bez dokladu totožnosti, štátna príslušnosť: Afganistan, trvalý pobyt Afganistan, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenie pre cudzincov A., K. XX, A., právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, Račianska 1523/71, Bratislava, Kancelária Košice, ul. Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, ul. Štefánikova 10, Sobrance, vo veci administratívneho vyhostenia o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.: PPZ-HCP-SO3-2020/063330-002 zo dňa 04.12.2020, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Účastníkom konania n e p r i z á v a právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Oddelenia hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké č. PPZ-HCP-SO17-108-012/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020 o administratívnom vyhostení žalobcu. Odvolací orgán dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán pri vydávaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení postupoval plne v súlade s ustanovením § 3 Správneho poriadku, ako aj s ustanovením § 46 a 47 Správneho poriadku a taktiež dodržal ustanovenie článku 3 a 5 Dohovoru. Pri rozhodovaní vychádzal z vyjadrení účastníka konania, ktoré uviedol do zápisníc o konaní o administratívnom vyhostení ako aj zápisníc, ktoré s ním boli spísané v iných konaniach. Žalovaný nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali upustenie od uloženého zákazu vstupu. Má za to, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní zákazu vstupu zohľadnil závažnosť porušenia právnych predpisov a spolupráce počas konania pred správnym orgánom a má za to, že prijaté opatrenie ako obmedzujúce opatrenie bude pre účastníka konania dostatočným ponaučením. Žalovaný ako odvolací orgán skonštatoval, že prvostupňový správny orgán pred vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval zákonným spôsobom a že protiprávne konanie účastníka konania bolo dostatočným spôsobom zistené, zdokumentované a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce a vedú k správnosti vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu. Správny orgán prvého stupňa urobil vo veci všetko potrebné aby bol presne a úplne zistený skutkový stav veci a nebolo potrebné zaobstarat' a vykonať ďalšie dôkazy, ktoré by zakladali nutnosť doplnenia konania.

2. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku účastníka konania, že žiadna iná tretia krajina ani Srbsko neprijme účastníka konania, nakoľko na to neexistuje žiaden právny dôvod ani zákonný podklad a že v inom členskom štáte účastník konania o azyl nepožiadaval, k tomuto žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán správne aplikoval ustanovenie § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, keď krajinu vyhostenia určil krajinu tranzitu a to Srbsko. Zákon o pobyte cudzincov obligatórne ani nestanovuje povinnosť určiť

krajinu vyhostenia, ale dáva možnosť určiť krajinu vyhostenia, ak je známa. Nakoľko účastník konania bol bez akýchkoľvek dokladov, jeho totožnosť nebola úradne overená, správny orgán podľa ustanovenia § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov určil krajinu, do ktorej má byť vyhostený krajinu tranzitu a to Srbsko.

3. K námietke, že neprichádza do úvahy vrátenie na územie inej členskej krajiny ani Srbska, žalovaný ako odvolací orgán uviedol, že je preukázateľné, že účastník konania sa na územie SR dostal práve z územia Srbska (aj keď do zápisnice uviedol, že cestoval viacerými krajinami). Túto skutočnosť potvrdzuje aj vyjadrenie vodiča kamiónu, pričom na podporu tohto vyjadrenia nasvedčuje aj fakt, že účastník konania mal pri sebe okrem meny v eurách aj finančnú hotovosť v srbských dinároch. Nakoľko bolo preukázané, že účastník konania došiel na územie SR cez tranzitnú krajinu (Srbsko) výkon administratívneho vyhostenia je reálny, účelný a efektívny. Pokiaľ ide o krajinu Afganistan, tu žalovaný poukázal na to, že účastník konania nebol vyhostený do Afganistanu a v tomto poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09 zo dňa 19.10.2010 a následné rozhodnutie NS SR sp. zn.: 1Sža 74/2010 zo dňa 14.04.2011 a naňho nadväzujúcej rozhodovacej činnosti NS SR (napr.: 10Szak/16/2018 zo dňa 28.03.2018) z ktorého vyplýva, že vyhostenie cudzinca do Afganistanu je vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v tejto krajine, nereálne. Poukázal na ustanovenie § 81 zákona o pobyte cudzincov, ktoré hovorí o tom, kedy nemožno vyhostiť cudzinca. Uviedol, že podľa správy o bezpečnostnej situácii zverejnenej na stránke Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia zboru Srbsko nie je krajina, ktorá by zakladala odôvodnenú prekážku administratívneho vyhostenia do tejto krajiny. Sám účastník konania v zápisnici na strane 5 a 6 popiera existenciu daných prekážok administratívneho vyhostenia u jeho osoby a neuviedol, že jeho vyhostením bude dotknutý jeho súkromný a rodinný život a neuviedol, že by mu v niektorej krajine hrozilo mučenie, bol by podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo, že mu niekde hrozí trest.

4. Mal za to, že uloženie zákazu vstupu na tri roky je zákonné, nakoľko to umožňuje znenie § 82 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a prvostupňový správny orgán riadne odôvodnil dôvody, ktoré ho viedli k tomu, že pristúpil k uloženiu zákazu vstupu na tri roky. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že sankcia v podobe zákazu vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu 3 rokov bude pôsobiť hlavne preventívne, ale aj represívne smerom k účastníkovi konania, aby do budúca bolo jeho konanie v intenciách stanovených právnym poriadkom SR a právnych predpisov EÚ.

5. Včas podanou správnu žalobou zo dňa 27.09.2019 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania.

6. V žalobe namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci, to, že žalovaný na základe zisteného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, niektoré jeho zistenia sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu a napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa č. PPZ-HCP-SO17-108-012/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020 vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu, proti ktorému podal žalobca odvolanie. Má za to, že vo veci žalobcu existujú právne aj faktické prekážky vyhostenia a neexistuje žiadna tretia krajina, ktorá by ho bola ochotná prijať. Vyhostenie na územie Afganistanu či Srbska by navyše nebolo prípustné pre jeho rozpor s č. 3 Dohovoru. So závermi žalovaného v napadnutom rozhodnutí nesúhlasí. Poukázal na to, že žalovaný pripustil, že do domovskej krajiny do Afganistanu žalobcu pre bezpečnostnú situáciu nemožno vyhostiť, no je možné ho vyhostiť do krajiny tranzitu, ktorou je Srbsko. Zlá situácia v Afganistane je všeobecne známa, čo je dôvodom, pre ktorý Slovenská republika už niekoľko rokov poskytuje občanom Afganistanu doplnkovú ochranu a nevyhostuje ich na územie Afganistanu. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, aké konkrétne dôkazy boli vykonané za týmto účelom, navyše je tu dôležité, že žalobca tranzitoval územím viacerých krajín neoprávnene bez toho, aby tam mal oprávnený pobyt, a preto neexistuje ani najmenší predpoklad pre jeho úspešné vyhostenie do tranzitnej krajiny. Rovnako pochybili správne orgány, keď sa nezaoberali skúmaním podmienok aké na jej území prevládajú a aké zaobchádzanie by žalobcovi hrozilo, nevynechajúc hrozbu tzv. nepriameho refloument, kedy je účastník konania síce vrátený na územie bezpečnej krajiny odkiaľ mu následne hrozí odsun do inej krajiny, kde by mohol byť ohrozený jeho život. Hrozba je vysoko pravdepodobná vo vzťahu k Srbsku, ktoré dlhodobo neprístupuje k utečencom v súlade s medzinárodnými normami. Preto žalovaný vec nesprávne právne posúdil. Nakoľko existujú prekážky vyhostenia tak právne ako aj faktické ani jeho zaistenie nebolo prípustné, nakoľko zaistenie

nevyhostiteľných cudzincov je pre svoju neefektívnosť, neúčelnosť vždy v rozpore s čl. 5 ods. 1 písmeno f) Dohovoru, a preto ani nebola podľa žalobcu splnená podmienka pre neurčenie lehoty na vycestovanie žalobcu v zmysle ust. písm. b) citovaného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov. Aj v prípade, že by žalobca požiadal o azyl alebo poskytnutie doplnkovej ochrany, nezbavuje to správny orgán povinnosti skúmať splnenie prekážok vyhostenia v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Zistené prekážky vyhostenia tak podľa žalobcu môžu zakladať dôvod pre odloženie výkonu rozhodnutia o vyhostení v zmysle ust. § 84 ods. 5 písmeno a) zákona o pobyte cudzincov alebo pre udelenie povolenia na zotrvanie na území SR v zmysle ust. § 61a zákona o pobyte cudzincov, nakoľko žalovaný tvrdí, že žalobcu je možné vyhostiť na územie Srbska, navrhol žalobca vykonanie listinných dôkazov tým, aby žalovaný predložil súdu celú vzájomnú komunikáciu slovenských štátnych orgánov s príslušnými orgánmi Srbska ohľadom prijatia žalobcu na jeho územie.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 02.0.2021 uviedol, že s dôvodmi žaloby nesúhlasí, žalobca sa ako štátny príslušník tretej krajiny neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného cestovného dokladu a platného víza, čiže mal neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona o pobyte cudzincov. Uvedeným konaním žalobca naplnil zákonný dôvod na administratívne vyhostenie podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný je toho názoru, že správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby žalobcu a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane žalobcu v súvislosti s vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení tejto osoby. V tejto súvislosti uviedol, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa ustanovenia § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len - „Správny poriadok“) má žalovaný resp. správny orgán len v rozsahu dôvodov, ktoré žalobca v priebehu správneho konania uviedol. Žalovaný pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (ust. § 47 Správneho poriadku), ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený žalovaný pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami žalobcu. Uviedol, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný správny orgán postupoval pred vydaním predmetného rozhodnutia v súlade s § 3 ods. 5 a §46 Správneho poriadku. Prvostupňový správny orgán si za účelom presného a úplného zistenia skutočného stavu veci a pred vydaním samotného rozhodnutia obstaral dostatočné podklady pre dané rozhodnutie, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu č. PPZ-HCP-SO17-108/2020-ZAV. Mal za to, že prvostupňový správny orgán pred vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval zákonným spôsobom a že protiprávne konanie účastníka konania bolo dostatočným spôsobom zistené, zadokumentované a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce a vedú k správnosti vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a obsah spisu a dôkazná situácia je dostatočná na to, aby bolo žalobcovi udelené administratívne vyhostenie. Žalobca po jeho neoprávnenom pobyte, v konaní o administratívnom vyhostení, neprejavil úmysel požiadať o udelenie azylu na území SR a taktiež nežiadal o vyzoznenie zastupiteľského úradu domovskej krajiny a rovnako neprejavil úmysel ani požiadať o medzinárodnú ochranu na Slovensku ani v niektorej z krajín cez ktoré prechádzal. Po neoprávnenom vstupe na územie Slovenskej republiky sa neprihlásil na úradoch, neodôvodnil svoj nezákonný vstup a pobyt, ale chcel nelegálne migrovať do Francúzska. Slovenská republika mala byť len tranzitnou krajinou (viď zápisnica). Z uvedeného vyplýva, že dôvodom opustenia domovskej krajiny nebolo riziko mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania a ani trestu. Nakoľko je dokázateľné, že žalobca došiel na územie Slovenskej republiky cez tranzitnú krajinu (okrem iných aj Srbsko), výkon administratívneho vyhostenia je reálny, účelný a efektívny.

8. K námietke, že žiadna iná tretia krajina, t. j. ani Srbsko, neprijme žalobcu na svoje územie, nakoľko na to neexistuje žiaden právny dôvod ani zákonný podklad, a že v inom členskom štáte žalobca o azyl nepožiadaval, žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že prvostupňový správny orgán správne aplikoval ustanovenie § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, keď krajinu do ktorej má byť účastník konania vyhostený určil krajinu tranzitu a to Srbsko. Zákon o pobyte cudzincov obligatórne ani nestanovuje povinnosť správneho orgánu určiť krajinu vyhostenia, ale dáva možnosť určiť krajinu vyhostenia, ak je známa. Ako odôvodnenie pre tento postup si treba uvedomiť, že na základe akých skutočností sa na území Slovenskej republiky žalobca zdržiaval, za akých okolností cestoval. Dlhodobu cestuje, bez finančných prostriedkov, bez preukázania zdravotného poistenia. Zo zdravotného hľadiska nebol vyšetrený na chorobu, ktorá môže ohroziť verejné zdravie, ako cudzinci žiadajúci o pobyt, a preto môže aj z hľadiska dlhodobého cestovania ohroziť verejné zdravie. Podľa dôkazov ide o neznámu

osobu, nelegálneho migranta so snahou dostať sa do západnej Európy. Je potrebné si uvedomiť, že ani do dnešného dňa nevieme o koho sa vlastne jedná. Nemá žiadny platný cestovný doklad a nebola úradne štátom, za ktorý sa považuje potvrdená jeho identita. Neznáma osoba, osoba bez finančných prostriedkov, osoba dlhodobo cestujúca, zdravotne nevyšetrená, predstavuje aj v prípade účastníka konania základ pre oprávnený predpoklad rizika jeho úteku, oprávnený predpoklad, že bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o vyhostení, najmä ak nemožno zistiť jeho totožnosť, preto ohrozuje aj bezpečnosť štátu, verejný poriadok a verejné zdravie. V tomto poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.11.2020 sp. zn.: 5Sa/84/2020.

9. K námietke že neprichádza do úvahy jeho vrátenie na územie inej členskej krajiny alebo tretej krajiny a to ani Srbska, žalovaný uvádza, že je preukázateľné, že žalobca sa na územie Slovenskej republiky dostal práve z územia Srbska (aj keď ako uvádza v zápisnici cestoval viacerými krajinami). Uvedené potvrdzuje aj zápisnica o podaní vysvetlenia vodiča kamiónu číslo DÚ XXXX/XXXX-XXX, kde je uvedené, že jediné miesto kde mal vodič s kamiónom dlhšiu prestávku bolo na hraničnom priechode Horgos - Röszke. Jedine na tomto mieste sa mohol žalobca nepozorovane dostať pod ložnú časť návesu kamióna. Na podporu tvrdenia vodiča kamiónu nasvedčuje aj fakt, že žalobca mal pri sebe finančnú hotovosť okrem meny v eurách aj finančnú hotovosť v srbských dinárov. K možnému vráteniu žalobcu do krajiny tranzitu, ktorou je Srbsko žalovaný uviedol, že Útvar policajného zaistenia A. sa popri úkonov slúžiacich k vydaniu náhradného cestovného dokladu, osloví aj tranzitnú krajinu, z ktorej žalobca prišiel na územie SR za využitia a dodržania existujúcich dohôd medzi Európskym spoločenstvom a krajinou tranzitu, resp. inou zmluvou medzi SR a krajinou tranzitu upravujúcou danú oblasť. Útvar policajného zaistenia A. sa popri úkonov slúžiacich k vydaniu náhradného cestovného dokladu, osloví aj tranzitné krajiny (Maďarsko a Srbsko), nakoľko je dokázateľné, že žalobca prišiel na územie SR práve z týchto krajín. K zákonným podkladom v predmetnej problematike je aj existencia DOHODY medzi Európskym spoločenstvom a Srbskou republikou o readmisii osôb bez povolenia na pobyt a Protokol medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Srbskej republiky o vykonávaní Dohody medzi európskym spoločenstvom a Srbskou republikou o readmisii osôb bez povolenia na pobyt. V zmysle výpisu z informačného systému MIGRA, ÚPZC v A. pri danom žalobcovi: - dňa 04.11.2020 vykonal pohovor so žalobcom za účelom zistenia totožnosti; dňa 04.11.2020 zaslal žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu do ÚPZC Medveďov; dňa 09.11.2020 zaslal žiadosť na Interpol za účelom zistenia totožnosti. V zmysle písomnosti Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov - Dĺžka návratovej procedúry štátnych príslušníkov Afgánskej islamskej republiky pod č. p. PPZ-HCP-ME-2020/049185- 003 zo dňa 02.09.2020 Útvar policajného zaistenia pre cudzinca Medveďov plní úlohy vo veci vybavenia náhradných cestovných dokladov s celoslovenskou pôsobnosťou. Ak štátny príslušník Afgánskej islamskej republiky nedisponuje platným cestovným dokladom, po preštudovaní spisového materiálu pristupujú k lustráciám a následnému zisťovaniu totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny. Odovzdáva sa žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu na Konzulárnom odbore Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky. Potvrdenie totožnosti, vystavenie náhradného cestovného dokladu a samotný proces výkonu vyhostenia je v tomto prípade zdĺhavejší proces.

10. Ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný preskúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 zákona o pobyte cudzincov a to podľa každého odseku zvlášť, vo vzájomnej nadväznosti ako aj okolnosti vedúce k administratívne vyhosteniu žalobcu v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) podľa článku 3 a 8 a konštatuje, že nezistil prekážky administratívneho vyhostenia. Správny orgán vychádzal aj z žalobcu uvedených v zápisnici o vyjadrení účastníka konania, kde neuviedol, že jeho vyhostením bude dotknutý jeho súkromný a rodinný život a neuviedol, že by mu v niektorej krajine hrozilo mučenie, bol by podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo, že mu niekde hrozí trest. Na základe uvedených skutočností žalovaný nezistil existenciu prekážok administratívneho vyhostenia žalobcu do niektorej krajiny.

11. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplývalo, že „konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Uvedené konštatovanie podľa ústavného súdu vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhost'ovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj

nevyhnutnosť zaistenia.“ Má za to, že napadnuté rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu nie je v rozpore so žiadnym bodom Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území. Tak ako aj účastník konania konštatuje, daná smernica dáva možnosť členskému štátu v jednotlivých prípadoch z humanitárnych dôvodov zákaz vstupu neuložiť, zrušiť alebo pozastaviť. Z uvedeného je zrejmé, že daná smernica dáva možnosť, neukladá povinnosť členskému štátu. Zákon o pobyte cudzincov nie je v rozpore s uvedenou smernicou. Dané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu bolo vydané plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov ako i plne v súlade so Správnym poriadkom.

12. Žalobca bol vyzvaný na repliku, na ktorú výzvu však nereagoval.

13. Súd v konaní vyzval žalovaného (výzva zo dňa 04.05.2021) na oznámenie, aké úkony boli vykonané vo vzťahu k vyhosteniu žalobcu do Srbska, v súčinnosti so Srbskom v čase od rozhodnutia o zaistení žalobcu a jeho administratívnom vyhostení do Srbska a zároveň na predloženie celej vzájomnej komunikácie slovenských štátnych orgánov s príslušnými orgánmi Srbska ohľadom prijatia žalobcu na jeho územie. Žalovaný oznámením zo dňa 19.05.2021 súdu dal na vedomie, že: - dňa 04.11.2020 bola cestou Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov (ďalej ÚPZC) Medveďov zaslaná žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu žalobcu; dňa 09.11.2020 bol dotazovaný INTERPOL (zisťovanie totožnosti); dňa 28.02.2021 bolo prijaté vyhlásenie, v ktorom žalobca žiada na území SR o azyl; dňa 01.03.2021 vydaný príkaz na prepustenie zo zaistenia a prerušené konanie o administratívnom vyhostení žalobcu; dňa 01.03.2021 bol žalobca z ÚPZC A. premiestnený do Záchytného tábora Humenné; dňa 16.03.2021 presunutý do Pobytového tábora Opatovská Nová Ves; dňa 19.03.2021 svojvoľný odchod žalobcu zo zariadenia a vyradenie z evidencie (jeho pobyt aktuálne nie je známy).

14. Na prejednanie veci samej súd nariadil v zákonom stanovenej lehote siedmich pracovných dní pojednávanie na deň 15.06.2021, ktoré vykonal v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupcu, ako aj v neprítomnosti žalovaného, títo súhlasili s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania. Správny súd preto na základe tohto súhlasu za splnenia zákonom stanovených podmienok na pojednávaní dňa 15.06.2021 vyhlásil tento rozsudok v znení, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto písomného vyhotovenia rozsudku. Z pripojeného administratívneho spisu bol zistený tento skutkový stav:

15. Z úradného záznamu zo dňa 30.10.2020 je zrejmé, že tento dňa bol o 07:25 hod. predvedený žalobca na OHK PZ Vyšné Nemecké v súvislosti s konaním o administratívnom zaistení, prípadne s konaním o zaistení.

16. Z obsahu administratívneho spisu správny súd ďalej zistil, že žalobcovi bolo dňa 31.10.2020 v čase o 12:00 hod. za prítomnosti tlmočníka oznámené upovedomenie o začatí konania vo veci administratívneho vyhostenia podľa IV. časti druhej hlavy zákona o pobyte cudzincov a zároveň mu bolo dané poučenie podľa § 17 Správneho poriadku, § 3 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi i čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

17. Dňa 31.10.2020 bol na OHK PZ Vyšné Nemecké vypočutý žalobca, ktorý do zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku okrem iného uviedol, že nemá advokáta alebo iného zvoleného zástupcu a nechce sa dať v konaní o administratívnom vyhostení zastupovať advokátom alebo iným zástupcom, vie, že je na Slovensku, ale nechce tu zostať, cestuje za lepším životom do západnej Európy, konkrétne do Francúzska, z Afganistanu išiel sám a zo Srbska s ďalšími 4 osobami, s ktorými bol zadržaný, nemá pri sebe doklady, disponuje finančnými prostriedkami vo výške 70,00 eur a 1000 srbských dinárov, v krajine, kde cestuje príbuzných nemá, nevie kde v cieľovej krajine bude ubytovaný a nemá tam dohodnutú ani prácu. Uviedol tiež, že je občanom Afganistanu, národnosti afganskej, vierovyznania Islam, pochádza zo štátu Afganistan, mesto provincia Baglan, je ženatý, otcom dvoch dcér a dvoch synov, všetci ostali v Afganistane, je moslim, v krajine pôvodu pracoval ako elektrikár, nechce, aby bolo o jeho zadržaní vyrozumené zastupiteľstvo jeho krajiny. Nie je nikde proti nemu vedené trestné stíhanie, súdený nebol, domovskú krajinu sa rozhodol opustiť z dôvodu lepšieho života vo Francúzsku, nie je v krajine pôvodu členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie, v Slovenskej republike alebo inde v Európskej únii nebol, je si vedomý, že na osobnej slobode bol obmedzený z dôvodu neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a že mu z uvedeného dôvodu hrozí zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a členských štátov na tri roky.

Nevedel, že prekračuje štátnu, resp. vonkajšiu hranicu Slovenskej republiky mimo hraničný priechod. Opísal trasu jeho cesty z domovského štátu s tým, že z domovskej krajiny vycestoval v júni 2020, letel do Iránu, neskôr do Turecka, niekoľko dní bol v Istanbule, potom pokračoval na ceste do Grécka, peši do Macedónska a následne do Srbska. Potom nelegálne už s ďalšími štyrmi osobami, s ktorými sa stretol v Srbsku, prešiel peši do Maďarska, kde na parkovisku pre kamióny v blízkosti srbsko-maďarskej hranice nastúpili do úložného priestoru kamiónu s úmyslom dostať sa do Francúzska. V kamióne cestovali asi 10 hodín až k miestu, kde ich kontrolovala polícia. V kamióne cestoval s ďalšími dvoma príslušníkmi Afganistanu. Cieľom jeho cesty bolo dostať sa do Francúzska, kde chcel žiť a pracovať. Slovenská republika mala byť iba tranzitnou krajinou. Na Slovensku nikoho nepozná, v EÚ nikto z jeho rodiny nebýva ani tam nikoho nepozná. V krajine pôvodu alebo v krajine, z ktorej pochádza, nie je ohrozený jeho život z dôvodov rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, ani mu v týchto krajinách nehrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, ani trest, nemá obavy vrátiť sa do tejto krajiny z dôvodu hrozby trestu smrti, ani mu takýto trest nebol uložený a neexistuje ani hrozba jeho uloženia, v krajine pôvodu alebo v krajine, z ktorej pochádza nie je ohrozená jeho sloboda z dôvodu jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, nehrozí mu nútený návrat do štátu, kde je ohrozený jeho život alebo ohrozená jeho sloboda z už uvedených dôvodov. O azyl na území Slovenskej republiky nežiada, nechce v konaní uviesť žiadne dôkazy, ani sa vyjadriť k obsahu zápisnice alebo iným skutočnostiam, ktoré považuje za dôležité, ani doplniť zápisnicu, predložiť nové skutočnosti a dôkazy. Zápisnica bola po prečítaní a schválení na znak súhlasu podpísaná v čase o 13:30 hod..

18. Vo veci bol vypočutý aj vodič kamiónu T. O., nar.: XX.XX.XXXX, Ukrajina, ktorý popísal postup pri nakladaní tovaru v Srbskej republike v meste Apatin dňa 29.10.2020, ako aj celú trasu z tohto miesta až po príchod na hraničný priechod Vyšné Nemecké. Uviedol, že v čase, keď zastavil na benzínovej pumpe Shell na 142 km diaľnice Budapešť - Miškolc z dôvodu povinnej prestávky, pri kamiónoch nevidel žiaden pohyb cudzích osôb ani sa od kamióna nevzďaľoval. Až po príchode na hraničný priechod a zastavení vozidla pri colnej kontrole ho upozornili vodiči iných kamiónov, že mu niekto búcha v úložných priestoroch návesu. Následne pri kontrole kamiónu v hale boli v úložnom priestore nájdení traja štátni príslušníci Afganistanu.

19. Rozhodnutím číslo PPZ-HCP-SO17-108-012/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020 prvostupňový správny orgán - Oddelenie hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké žalobcu podľa § 77 ods. 1 a § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostil z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, ktorou je Srbsko a zároveň mu podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ktorými sa na účely tohto konania rozumejú Belgicko, Bulharsko, Česká republika, Cyprus, Dánsko, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Grécko, Holandsko, Chorvátsko, Island, Lichtenštajnsko, Litva, Lotyšsko, Luxembursko, Maďarsko, Malta, Nemecko, Nórsko, Poľsko, Portugalsko, Rakúsko, Rumunsko, Slovinsko, Švédsko, Španielsko, Švajčiarsko a Taliansko na tri roky, pričom lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vycestovania cez hraničný priechod na vonkajšej hranici podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Správny orgán neurčil lehotu na vycestovanie (§ 83 ods. 2 písm. a) ZoPC) a uviedol, že správny orgán zabezpečí výkon administratívneho vyhostenia. Zároveň vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu (§ 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

20. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 30.10.2020 v čase o 15:22 hod. vedúci Finančnej správy na hraničnom priechode Vyšné Nemecké oznámil príslušníkom Oddelenia hraničnej kontroly PZ, že počas kontroly kamiónov na pracovisku výstup z územia SR boli nájdení piati nelegálni migranti, ktorí sa ukrývali v odkladacích priestoroch pod návesmi kamiónov. Šetrením bolo zistené, že žalobca je štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na území SR bez platného cestovného dokladu a platného víza, čím jeho pobyt na území SR sa považuje za neoprávnený podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona o pobyte cudzincov. Zároveň svojim konaním nesplnil podmienky pre vstup štátnych príslušníkov tretích krajín podľa článku 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/399 z 09.03.2016, ktorým sa stanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice. Správny orgán mal za to, že účastník konania naplnil zákonný dôvod na administratívne vyhostenie podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

21. Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal, že účastníkovi konania neurčil lehotu na vycestovanie, pretože podľa § 83 ods. 2 písm. a) ZoPC možno predpokladať, že tento

ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Daný záver je zrejmý najmä z jeho správania, keďže sa na území SR zdržiava neoprávnené a skrýval sa pod ložnou časťou návesu kamióna, aby tak znížil pravdepodobnosť svojho zadržania. Účastník konania nemal pri sebe žiadne cestovné doklady, takže jeho totožnosť nebolo možné hodnoverne zistiť. Pokiaľ ide o krajinu do ktorej bol žalobca vyhostený, k tomuto právny orgán prvého stupňa poukázal na obsah zápisnice o vypočutí žalobcu dňa 31.10.2020 na Oddelení hraničnej kontroly PZ vo Vyšnom Nemeckom a na obsah zápisnice o vypočutí vodiča kamiónu. Ako odôvodnenie pre tento postup - určenie krajiny vyhostenia Srbsko poukázal na to, že je potrebné si uvedomiť na základe akých skutočností sa na území SR účastník konania zdržiaval, za akých okolností cestuje, že cestoval nelegálne, skrýval sa pod ložnou časťou návesu kamiónu. Dlhodobo cestuje, bez dostatočných finančných prostriedkov, bez preukázania zdravotného poistenia. Nebol vyšetrený na chorobu, ktorá môže ohroziť verejné zdravie ako cudzinci žiadajúci o pobyt, a preto môže z hľadiska dlhodobého cestovania ohroziť verejné zdravie. Podľa dôkazov ide o neznámu osobu, nelegálneho migranta so snahou dostať sa do západnej Európy. Nie je jasné o koho sa jedná, nemá žiaden platný cestovný doklad a nebola potvrdená jeho identita. Všetky tieto skutočností predstavujú predpoklad pre riziko úteku účastníka konania a predpoklad pre to, že bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o vyhostení, najmä ak nemožno zistiť jeho totožnosť, preto ohrozuje aj bezpečnosť štátu, verejný poriadok a verejné zdravie. Zároveň správny orgán zistil, že na území SR nemá žiadne rodinné väzby a nemá žiadne finančné prostriedky.

22. Pokiaľ sa týka prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 ZoPC mal za to, že aj jeho administratívne vyhostenie je aj v súlade s danými ustanoveniami, ako aj v súlade s článkom 3 a článkom 8 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, pričom neboli zistené žiadne prekážky jeho administratívneho vyhostenia. Pritom správny orgán vychádzal z jeho vyjadrení uvedených v zápisnici, kde neuviedol, že jeho vyhostením bude dotknutý jeho súkromný a rodinný život a neuviedol, že by mu v niektorej krajine hrozilo mučenie a bol by podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Preto nebola zistená existencia prekážok jeho administratívneho vyhostenia.

23. Proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu podal žalobca odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené v bode 2 až 4 odôvodnenia tohto rozsudku.

24. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu pod sp. zn.: 5Sa/84/2020 bolo zistené, že žalobca bol rozhodnutím Oddelenia hraničnej polície PZ Vyšné Nemecké číslo: PPZ-HCP-SO17-109-008/2020-ZAV zaistený podľa ust. § 88 ods. 1 písmeno b) zákona o pobyte cudzincov na účel administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky na základe právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-SO17-107012/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu o ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn.: 5Sa/84/2020 zo dňa 27.11.2020 tak, že žaloba bola zamietnutá. Proti tomuto rozsudku bola podaná kasačná sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd rozsudkom zo dňa 20.01.2021 pod sp. zn.: 1Szk/2/2021 tak, že kasačnú sťažnosť zamietol.

25. Podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona o pobyte cudzincov, na účely tohto zákona sa rozumie h) neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

26. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie podľa § 83 ods. 2.

27. Podľa § 81 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

28. Podľa § 81 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

29. Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak b) má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

30. Podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uložiť zákaz vstupu b) podľa odseku 1 a odseku 2 písm. b) až i) na jeden rok až päť rokov.

31. Podľa § 83 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar neurčí v rozhodnutí o administratívnom vyhostení lehotu na vycestovanie, ak a) možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť.

32. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

34. Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

35. Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

36. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

37. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

38. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

39. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

40. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

41. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a tiež konanie, ktoré jeho vydaniu prechádzalo a po dôkladnom oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žalovaný postupoval správne a v súlade s platnou právnou úpravou, a preto aj preskúmané rozhodnutie je vecne správne a zákonné. V správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd v celom rozsahu stotožňuje. Rozhodnutie zodpovedá zákonu aj po formálnej stránke. Žalovaný sa podľa názoru súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými, pre posúdenie predmetnej veci rozhodujúcimi skutočnosťami, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad. V jeho postupe neboli zistené také procesné pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť tohto rozhodnutia.

42. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (žalobný dôvod podľa ust. § 191 ods. 1 písmeno e) SSP), že tu existujú prekážky vyhostenia a že neexistuje žiadna tretia krajina, ktorá by ho bola ochotná prijať a navyše ani vyhostenie do Afganistanu ani Srbska nie je prípustné pre rozpor s čl. 3 Dohovoru, súd má za to, že táto námietka nie je dôvodná. Súd má za to, že tak správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný správne zistili okolnosti dotýkajúce sa osoby žalobcu ako aj skutkový stav vychádzajúc z výpovedí jednak žalobcu (zápisnica o jeho výpovedi dňa 31.10.2020 na OHK PZ Vyšné Nemecké ako aj zápisnica o výpovedi vodiča kamiónu T. O. z toho istého dňa) tak, aby mohol dospieť k záveru, že tu nie sú žiadne ani právne ani faktické prekážky vyhostenia a že je namieste rozhodnúť o administratívnom vyhostení žalobcu .

43. K preskúmanej veci správny súd uvádza, že povinnosťou správneho orgánu je získať podklady pre svoje rozhodnutie, pričom nemôže nahrádzať vyjadrenia žalobcu alebo tieto prispôsobovať inak, ako tieto boli z jeho strany prezentované. Napríklad žalobca sám pri otázke zameranej na možné prekážky jeho administratívneho vyhostenia potvrdil, že mu po vrátení do krajiny pôvodu nehrozí ohrozenie života, mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Takisto správny orgán umožnil žalobcovi v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, ako aj navrhnúť ich doplnenie, čo žalobca nevyužil. Preto nemožno uzavrieť, že žalovaný vykonával dokazovanie iba s cieľom poškodiť záujmy žalobcu, nakoľko nijako nemohol ovplyvniť, aké skutočnosti tento na štandardizované otázky, ktoré sa klasicky kladú pri administratívnom vyhostení, uvedie. Správny orgán teda zisťoval skutočností svedčiace či už v prospech žalobcu, ako aj v jeho neprospech, pričom nemohol nijako ovplyvňovať žalobcom udávané skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku znamenali, že v jeho prípade bolo napríklad preukázané, že v jeho prípade neexistujú prekážky jeho administratívneho vyhostenia v zmysle § 81 ZoPC.

44. Vzhľadom na vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplynulo, že „konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované“ je potrebné na tomto mieste poukázať aj na záver Najvyššieho súdu SR obsiahnutý v odôvodnení rozsudku NS SR zo dňa 20.01.2021 pod sp. zn.: 1Szak/2/2021 (viď bod 24 odôvodnenia tohto rozsudku) vo vzťahu k samotnému administratívne vyhosteniu žalobcu, kde NS SR v bode 21 odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že úlohou sťažovateľa bolo v konaní o zaistení produkovať tvrdenia a dôkazy spochybňujúce realizáciu vyhostenia do tejto krajiny. NS SR uzavrel, že z obsahu spisového materiálu doposiaľ nevyplývali žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali záveru o tom, že sťažovateľa nie je možné vyhostiť do krajiny tranzitu. V bode 22 odôvodnenia tohto rozsudku NS SR uviedol vo vzťahu k namietanému porušeniu zásady „non - refoulement“ v čl. 3 Dohovoru (ktorý je základom pre uplatňovanie tejto zásady) kasačný súd považoval za potrebné uviesť, že judikatúra ESLP k čl. 3 Dohovoru vyžaduje od zmluvných strán nielen rešpektovanie zákazu mučenia, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania v rámci ich jurisdikcie, ale

zároveň majú záväzok nevydať či nevyhostiť nikoho do takej krajiny, kde by bol mučeniu, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu vystavený. Musia však existovať závažné a preukázané dôvody sa obávať, že existuje reálne nebezpečenstvo (real risk) zaobchádzania nezlučiteľného s čl. 3 Dohovoru. Správny súd tu poukazuje aj na bod 23 odôvodnenia predmetného rozsudku NS SR, kde kasačný súd uviedol, že Srbsko je členským štátom Rady Európy, ktorý podlieha mechanizmom kontroly dodržiavania ľudských práv, teda aj čl. 3 Dohovoru. Pokiaľ nebude preukázané, že tieto medzinárodné zmluvy a dohovory nedodržiava, je potrebné ho považovať za bezpečnú krajinu. V súvislosti s týmto kasačným súdom nie sú známe žiadne okolností, pre ktoré by bolo možné považovať Srbsko za krajinu, ktorá vo vzťahu k tam navracaným cudzincom postupuje spôsobom, ktorý by znamenal porušovanie ich práv, garantovaných čl. 3 Dohovoru (teda aj zásady „non - refoulement“). Poukázal v tomto na to, že žalobca nepredložil jediný dôkaz na podporu týchto tvrdení a zároveň na odôvodnenie rozhodnutia o administratívnom vyhostení, kde je uvedené, že z vyjadrení žalobcu neboli zistené prekážky jeho vyhostenia.

45. V nadväznosti na vyššie uvedené súd konštatuje, že právne posúdenie veci tak správnym orgánom prvého stupňa, ako aj žalovaným o splnení podmienok pre administratívneho vyhostenie podľa 82 ods. 1 písmeno b) zákona o pobyte cudzincov a o neexistencii prekážok podľa § 81 ods. 1, 2 a 4 zákona o pobyte cudzincov, a preto bola námietka nesprávneho právneho posúdenia v konaní neúspešná.

46. Pokiaľ žalobca namietal žiadna iná tretia krajina ani Srbsko neprijme účastníka konania, nakoľko na to neexistuje žiaden právny dôvod ani zákonný podklad a že v inom členskom štáte účastník konania o azyl nepožiadal súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so stanoviskom žalovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tak, ako to je uvedené v bode 2 odôvodnenia tohto rozsudku (ako aj vo vyjadrení žalovaného k žalobe v bode 8 odôvodnenia tohto rozsudku). Súd má za to, že prvostupňový správny orgán správne aplikoval ustanovenie § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, keď krajinu vyhostenia určil krajinu tranzitu a to Srbsko. Zákon o pobyte cudzincov obligatórne ani nestanovuje povinnosť určiť krajinu vyhostenia, ale dáva možnosť určiť krajinu vyhostenia, ak je známa. Nakoľko účastník konania bol bez akýchkoľvek dokladov, jeho totožnosť nebola úradne overená, správny orgán podľa ustanovenia § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov určil krajinu, do ktorej má byť vyhostený krajinu tranzitu a to Srbsko.

47. Taktiež čo sa týka námietky žalobcu že neprichádza do úvahy vrátenie na územie inej členskej krajiny ani Srbska súd sa tiež stotožňuje so záverom žalovaného uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj vo vyjadrení k žalobe (bod 3 odôvodnenia tohto rozsudku, ako aj bod 9 odôvodnenia tohto rozsudku). Súd má za to, že je preukázateľné, že účastník konania sa na územie SR dostal práve z územia Srbska (aj keď do zápisnice uviedol, že cestoval viacerými krajinami). Túto skutočnosť potvrdzuje aj vyjadrenie vodiča kamiónu, pričom na podporu tohto vyjadrenia nasvedčuje aj fakt, že účastník konania mal pri sebe okrem meny v eurách aj finančnú hotovosť v srbských dinároch. Nakoľko bolo preukázané, že účastník konania došiel na územie SR cez tranzitnú krajinu (Srbsko) výkon administratívneho vyhostenia je reálny, účelný a efektívny. Pokiaľ ide o krajinu Afganistan, tu žalovaný poukázal na to, že účastník konania nebol vyhostený do Afganistanu a v tomto poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09 zo dňa 19.10.2010 a následné rozhodnutie NS SR sp. zn.: 1Sža 74/2010 zo dňa 14.04.2011 a naňho nadväzujúcej rozhodovacej činnosti NS SR (napr.: 10Szak/16/2018 zo dňa 28.03.2018) z ktorého vyplýva, že vyhostenie cudzinca do Afganistanu je, vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v tejto krajine, nereálne. Poukázal na ustanovenie § 81 zákona o pobyte cudzincov, ktoré hovorí o tom, kedy nemožno vyhostiť cudzinca. Uviedol, že podľa správy o bezpečnostnej situácii zverejnenej na stránke Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia zboru Srbsko nie je krajina, ktorá by zakladala odôvodnenú prekážku administratívneho vyhostenia do tejto krajiny. Sám účastník konania v zápisnici na strane 5 a 6 popiera existenciu daných prekážok administratívneho vyhostenia u jeho osoby a neuviedol, že jeho vyhostením bude dotknutý jeho súkromný a rodinný život a neuviedol, že by mu v niektorej krajine hrozilo mučenie, bol by podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo, že mu niekde hrozí trest.

48. Záverom preto možno konštatovať, že rozhodnutia vydané vo veci boli vydané v súlade s citovanými právnymi ustanoveniami, ako aj s ustanovením § 3 ods. 5 Správneho poriadku a správne orgány, či už prvého alebo druhého stupňa, rozhodli na základe spoľahlivo zisteného stavu veci a splnili si aj svoju povinnosť, ktorú namietal žalobca, keďže podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku spoľahlivo zistili presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarali potrebné podklady pre rozhodnutie.

49. Preto súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím dospel k záveru, že príslušný správny orgán postupoval v konaní o administratívnom vyhostení žalobcu zákonným spôsobom, skutočný stav bol zistený dostatočným spôsobom, v konaní aplikoval ustanovenia správneho právneho predpisu a vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Vzhľadom na vyššie uvedené správny súd správnu žalobu podľa § 240 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc zato, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

50. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 a nasl. Správneho súdneho poriadku tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca nemal vo veci celkom ani sčasti úspech, a preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.